

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

ditè; nec cum eo languore & ignavia, vt vestræ rationes quasi mortuæ esse videantur; nec tamen cum tanto feruore, vt mutuum cum alijs pacem lædant. Debet enim ita sal paci coniungi, vt nec multum sal paci noceat, nec pax nimia sal ipsum dissoluat. Altera sententia est: *h ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Quare attendant Ecclesiastici, quoties conueniunt in Ecclesia aut choro aut capitulo, hunc conuentum esse debere in nomine Christi Domini nostri, & cum intentione illi placendi, ac de rebus Diuini eius seruitij agendi. Si enim conuenirent propter res aliquas prophanas tractandas, aut ob aliquem finem terrenum: non conuenirent in nomine Christi; sed mundi, aut nomine proprio, aut iuxta proprium Spiritum terrenum; & in medio eorum non Christus præsideret; sed mundi huius Princeps, hoc est Dæmon discordiarum & tumultuum in communitatibus seminator. Quando autem congregantur in nomine Christi, ille est in medio eorum præses, & gubernator; quasi Magister ad docendum; & consiliarius ad apta consilia suggerenda; & quasi adiutor ac protector ad felicem eorum, quæ constituuntur, executionem. Imò etiam est in medio eorum tanquam iudex & testis obseruans quæcunque aguntur, vt pro eis præmium reddat, aut pœnam. Cuius præsentia continere eos debet, & componere: ne quid contra modestiam, grauitatem, quietem, ac decentiam admittant, quæ eius status viros decent.

§. II.

SED vterius adhuc pergere debet vnio, & concordia Ecclesiasticorum: vt non arctetur ad eos tantum, qui sunt eiusdem particularis Ecclesiæ; sed omnes vniuersim complectatur, qui sunt eiusdem Professionis: ita vt summâ concordia sibi mutuo sint coniuncti. Ad quod sufficere debet, quod Catholica Ecclesiæ sint Ministri, obsequio Christi Domini nostri mancipati. De omnibus enim ipsis in particulari intelligitur beneuola illa Saluatoris nostri oratio: *Ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis, vt sint vnum.* claritatem appellat (vt aiunt SS. Hilarius & Cyrillus) Diuinitatem carni & sanguini suo vnitam: quam in cibum & potum dedit suis discipulis in sanctissimo altaribus Sacramento, vt in eis efficeret admirandam hanc omnium cum Deo, & inter seipso vnitionem. Quam claritatem Christus Dominus noster Sacerdotibus præcipue & Ecclesiæ suæ Ministris communicauit: quorum est diuinissimum hoc Sacramentum consecrare, & cæteris fidelibus administrare: ac proinde multò amplius hæc vnio ipsis cõuenit, qui huius claritatis Christi magis sunt participes. Quæ etiam complectitur doctrinam, quam illos docuit, cum admiranda adeo claritate; & potestatem dimittendi peccata, & sanctificandi alios, administrando eis reliqua Sacramenta.

Et hoc ipso eos obligat ad maiore vnionē cū omnibus inter seipso habendam:

h Matth.
18.20.

a Io 17. 22.
Lib. 8. de
Trin.
Lib. 11. in
Ioan. 6. 30.

b. loã. 3. 35

c. 2. Cor. 6. 3

d. 1. Cor. 10. 17.

e. Cant. 7. 1

bendam: vt sic credibilior fieret, magisque amabilis doctrina, quam predicant & docent: vt cognoscat (inquit) mundus: quia tu me misisti, hoc est, vt ex vnione Ecclesiasticorum, & Euangelicorum Ministrorum agnoscat mundus veritatem & splendorem doctrinæ Christi, se sequere seruitio eius ad dicent, iuxta illud ipsius Christi Domini dicentis: b. in hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad inuicem. Cum igitur Sacerdotes & Ecclesiastici succedant septuaginta duobus Christi discipulis in suis Ministerijs: merito debent ostendere se discipulos Christi vnione dilectionis, & mutui inter se amoris. Et quemadmodum idem exterior habitus in Religiosis eiusdem Religionis, signum est fraternitatis & vnionis internæ, qua inuicem sunt coniuncti: ita omnes Sacerdotes & Ecclesiastici eundem gestant externum habitum in tota ferè Republica Christiana, & iisdem Sacris vestibus in tota Ecclesia: vt sic prouocentur ad eandem concordiam & vnionem inter se habendam, tanquam Christi Ministri: nihil facientes, quod alios offendat, aut turbet: c. vt non vituperetur Ministerium nostrum, si Ministri inuicem mutuam charitatem & pacem non habeant. Et hoc ipsum significat ritus ille, quo Ecclesia vtitur in Missa solemni, cum Sacerdos pacem precatus Diacono, illum amplectitur, & idem Diaconus facit erga Subdiaconum, & hic eandem reliquis offert, cum patenam vel aliquam aliam imaginem præbet osculandam: vt omnes intelligant concordiam & pacem, quam Ecclesiastici omnes in suis gradibus habere debent, maiores & minores inter se mutuam, & cum toto populo, in virtute Sanctissimi Sacramenti: quod insinuat Apostolus, cum dixit: d. vnus panis, vnum corpus multi sumus omnes, qui de vno pane participamus: hoc est quemadmodum vnus est panis cælestis, ita omnes, qui eius sumus participes, sumus vnum corpus mysticum cum vno eodemque spiritu Christi: qui omnibus suis membris dat vitam & vnionem.

Hæc est insignis illa vnio & concordia, quæ in libro Canticorum futura prædicitur, illis verbis: e. Quid videbis in Sunamite, nisi choros castrorum? Quæ autem est hæc Sunamitis (quæ vox pacificam significat) nisi ipsa Ecclesia, & nominatim præstantior eius pars, quæ est Ecclesiasticorum congregatio? qui præcipue sunt duobus Ministerijs dedicati: alterum est, ad gloriam & laudem Dei, in celebratione Diuinorum officiorum, & cantandis in suis choris, hymnis & Psalmis: alterum in bonum proximorum, pugnando more militum contra Dæmones, persequentes corpora & animas hominum: quod præstant Exorcistæ, Confessarij, Concionatores, & Prælati. Et quemadmodum chori suauitas, & castrorum fortitudo consistit in concordia cantorum, & militum: ita suauitas & fortitudo Ecclesiasticorum Ministrorum, & omnis felix progressus ministeriorum eorum consistit in concordia coniuictorum cordium inter se, & cum Christi

sto Rege pacifico: à quo eius sponsa Ecclesia vocatur pacifica: ac proinde æquum est, vt qui sunt præcipua eius pars, impleant exactè, quod nomen illud significat. Sed quoniam pax huius vitæ non est expers alicuius pugnae, qua ipsa conseruatur & fouetur: necesse est, eos tanquam strenuos milites pugnare aduersus omnes hostes, qui tentauerint hanc pacem frangere, & remouere concordiam: mortificantes alacriter & exactè passionem & inordinatas affectiones, quæ causæ sunt dissentionum; & ambitionem speciatim Prælatorum, & honorum; cupiditatem luorum temporalium; inuidiam promotionum ac prosperitatum alienarum; & iram ac vindictam acceptarum iniuriarum, & opprobriorum. Quatuor hæc passionum sunt quatuor feroces illi equi, discordiæ currum trahentes per vniuersam terram; & perturbantes non solum Sæcularem, sed etiam Ecclesiasticam, imò adhuc Religiosam Rempublicam. Ferè enim omnes discordiæ, schismata, ac dissensiones sunt circa punctum honoris & excellentiæ; aut circa commoda ex bonis fortunæ: quæ etiam ab inuidia initium sumunt, & occasionem: cum videntur alij magis promoti & prosperati in auctoritate, aut excellentia, aut fortunæ bonis; aut quòd ira, iniuriarum vltix, effrenatur ad illas vlciscendas. Easdem quatuor passionem licebit conferre iuxta doctrinam S. Hieronymi cum quatuor illis cornibus, quæ vidit Zacharias Propheta, de quibus dixit ei Angelus: *Hæc sunt cornua, quæ ventilauerunt Iudam & Israel, & Ierusalem.* Huiusmodi enim inordinatæ affectiones commouent & effundunt corda laudantium & contemplantium Deum, viuientium in sancta Ierusalem, quæ est pacis visio. Et sæpè ita laruatæ incedunt, quasi pallio virtutis Religionis & zeli: vt lynceis oculis opus sit, ad eas dignoscendas. Ac propterea (vt idem S. Hieronymus ait) *Propterea leuauit oculos suos, vt videret quatuor illa cornua:* quia eleuatione oculorum opus est, & intelligentia spiritali, vt videamus contrarias fortitudines, quæ contra nos eleuauerunt cornu suum.

STATIM autem atque hostes illos vidimus, & agnouimus, cogitandū nobis est de remedio. Et ita ait idem Propheta, quod Dominus ostendit ipsi quatuor fabros ferrarios cum suis malleis & alijs instrumentis suæ artis in manibus, qui veniebant, vt cornua illa deterrevent. Et significant (vt ait idem S. Doctor) quatuor virtutes mortificantes & contudentes has passionem & vitia. Vera enim humilitas tanquam peritus faber, malleo humiliationis voluntariæ mortificat & conterit erectum ambitionis & superbiæ cornu; dum Ecclesiasticus sibi persuadet, quòd quantò maior est, tantò debet est humilior, & quòd magis est honore dignus, eò debet magis illum enucleare. Paupertas spiritus & liberalitas etiam est peritissimus faber, conterens auaritiæ & cupiditatis cornu, mortificando nimium affectum ad terrena bona, eaque in pauperes distribuendo. Christiana item

f Zach 19
S. Hieron.
ibid. quæ
men appli-
cat quatuor
alio passio-
nibus. Ti-
moris, Spei,
Tristitiæ, &
Gaudij.

cc

cc

cc

cc

Vide Ribera-
ram, qui
ait, esse qua-
tuor virtu-
tes Cardi-
nales.

charitas est faber fortissimus, dissoluens cornu inuidiæ: quia gaudet de aliorum promotione, sibi que honori tribuit, quod alij, qui eiusdem Ecclesiæ sunt membra, in honore habeantur; alienas prosperitates tanquam proprias reputans. Denique mansuetudo & patientia, tanquam strenuus faber, malleo tolerantia frangit furiosos iræ impetus, reprimitt que quos illa excitat motus. Muniti igitur Ecclesiastici quatuor his virtutibus, conseruabunt in pace Rempublicam & Hierarchiam suam; repellent que ab ea hostes omnes, qui illam turbare solent. Nec tamen his contenti esse debent; sed conari reliquos læcularis Reipublicæ Ciuēs etiam pacificare; & instar peritorū fabrorum *g malleo verbi Dei, & aptis rationibus, & exemplis conterere petram*, ac dissoluere omnia, quæ pacem communem turbant. Nam (vt S. Hieronymus ait) qui vitia destruunt, virtutes ædificant; omnesq; Sancti, qui hæc remedia possidentes, instaurant Ecclesiam; fabri appellandi sunt. Nam qui destruit ambitionem, plantat humilitatem; & qui cupiditatem, inuidiam & iram extirpat: is charitatem & mansuetudinem animæ inserit. Quia igitur viri Sancti his remedijs fideles promouent in rebus Diuini obsequij, dicuntur fabri & artifices spiritualis huius ædificij, & ferrariæ huius officinæ: qua verè ædificatur, reparatur, & perficitur Ecclesia, & tota ipsa Respublica. Sed quoniam quatuor hæc vitia, & virtutes ijs contrariæ res innumeras habent, quibus fouentur circa Ecclesiastica ministeria; dicemus particularia omnium in decursu sequentium tractatum.

CAPVT IX.

*IN ECCLESIASTICIS VIRIS SPLENDERE DEBENT
paupertas spiritus, mortificatio cupiditatis, & inordinati ad cognatos
amoris; ac liberalitas in pauperes.*

VRE MERITO S. LVCAS REFERENS PRIMORVM Christianorum vnitionem, ei coniunxit voluntariam paupertatem, quam omnes sectabantur; dicens, eos a habuisse omnia communia: nam *uaxdi disse possesiones; & earum pretium ad pedes Apostolorum posuisse*. Quæ narratione insinuat, Spiritum sanctum eis inspirasse utrumque simul: ed quod illa duo valde se mutuo iu-

uent. Nam vbi perfecta est vnio, & anima vna, & cor vnum propter amoris magnitudinem & perfectionem: mox sequitur communicatio reliquarum rerum externarum, quæ spectant ad fortunæ bona: iuxta celebre ac decantatum dictum antiquorum: *amicorum omnia sunt communia*. Ex quo Philosophus quidam deducebat, quod cum iusti sint amici Dei, Deus que sit Dominus rerum omnium: etiam iustos esse omnium domi-

Ambros.
2. officio-
rum. c. 14.

1er. 29. 15.

a. A. 2. 4.
c. 1. 3.

So. raris, &
Di. genes,
Dionys. Phi.